

lalties i prohibeix l'oferta de tractament per anunci, per avis o per informació pública, excepció quan el facin les autoritats) i la llei alemanya de 1926 (que prohibeix també la publicitat de medicaments o tractaments venèris i l'excepció dels dits productes en llocs públics, exceptuant-se la publicitat feta entre metges i farmacèutics i en periòdics professionals).

Després de comentar extensament les dites lleis, raonen els seus punts de mira encaminats a remeiar els defectes de les mateixes, entenent que per ésser eficaç una llei de repressió ha de castigar tota mena de publicitat (sense especificar els procediments per no caure en omissions) excepte en els periòdics destinats purament als metges i farmacèutics i la que té per objecte advertir dels perills dels mals, sense fi de propaganda de tractaments determinats, prohibint-se, demés, tota exposició pública de medicaments i aparells. Exceptuen també tota indicació posada en els anuncis d'hospitals, de dispensaris dependents d'obres reconegudes com d'utilitat pública o perseguint un fi desinteressat i en el domicili dels metges, i també els articles de vulgarització mèdica escrits amb un fi purament científic i nets de tot afany de lucre.

Damunt d'aquests principis, han redactat de la següent manera el

Projecte de llei

Article primer: Serà castigat amb un mes a deu anys de presó i una penyora de 5,000 a 25,000 francs o amb una d'aquestes penes solament, qualsevulla que per mitjà de tot procediment de publicitat, sigui el que sigui, directament o indirectament, hagi proposat o indicat un tractament, un remei o tota mena de serveis destinats a prevenir, tractar, alleujar, millorar o guarir les malalties venèries.

Article segon: Seran castigats amb la mateixa pena tots els qui hagin exposat en la via pública o en llocs públics, medicaments o instruments destinats al tractament de les malalties venèries.

Article tercer: Seran exceptuats de les disposicions de la present llei:

1. Els avisos, anuncis o totes les altres indicacions inserides en els diaris o publicacions, periòdiques o no, de medicina o de farmàcia, llevat

del cas que els dits diaris o publicacions s'enviïn gratuïtament a persones que no exerceixin la professió de doctor en medicina, o de farmacèutic, cirurgià, dentista o llevadora.

2. Les indicacions de serveis o de consultes plaçades a la porta dels hospitals, dels dispensaris, dependents d'obres reconegudes d'utilitat pública o perseguint un fi desinteressat, i al domicili dels metges.

3. Els mitjans de publicitat utilitzats per les autoritats públiques i les obres reconegudes d'utilitat pública.

Article quart: Els objectes que haguessin servit per cometre el delicte seran confiscats. La seva destrucció serà ordenada en la sentència de condemna.

Article cinquè: Les penes podran ésser elevades al doble si el delicte ha estat comès amb menors.

Article sisè: L'article 469 del Codi penal serà aplicable als delictes previstos per la present llei en quant a la pena de presó solament.

Article setè: Serà considerat com essent en cas de reincidència legal qualsevol que, havent estat condemnat per l'aplicació de la present llei, dins dels cinc anys següents a la data en què la condemna hagi esdevingut definitiva, haver comès un nou delicte dins l'aplicació de la present llei.

En cas de reincidència, haurà d'ésser aplicada la pena de presó.

EL METGE DELS METGES

Del *Long Island Medical Journal* traduïm la següent nota, publicada en la Secció editorial amb el títol "Els honoraris del metge dels metges":

"Una carta oberta del Dr. J. F. Montague de Nova York, adreçada al Dr. Robert Morris, del "Casal del Metge" (*Physician's Home*), Times Square Building, N. Y., conté un allegat a favor del mateix Casal concebut en els següents termes:

"Gairebé tot metge, i particularment els qui som especialistes, som cridats per tal de prestar serveis professionals a altres metges. Veritat és que les tradicions de la nostra professió fan que no esperem ni demanem una remuneració per aitals serveis, amb tot i que alguns companys per